

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **X. S.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15. 11. 2012, č. j. CPR-10748/ČJ-2012-9CPR-V243

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2012, č. j. CPR-10748/ČJ-2012-9CPR-V243, se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, na nákladech řízení částku 5.760 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2012, č. j. CPR-10748/ČJ-2012-9CPR-V243, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27. 7. 2012, č. j. KRPS-168460/ČJ-2011-010022 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění.

Žalobce namítá, že nebyl zohledněn dopad napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Uvádí, že v ČR žije dlouhodobě nejenom s manželkou, ale i společnými dětmi, z nichž jedno se narodilo v ČR a je nezletilé. Správní orgány jednoznačně přeceňují intenzitu jednání žalobcem ohroženého veřejného zájmu, neboť z hlediska sankce podle § 119 zákona o pobytu cizinců (vyhoštění na tři roky) je jeho jednání jednoznačně nejnižší intenzity

(pobyt bez víza). Navíc bylo správní vyhoštění uloženo bez v podstatě jakéhokoliv relevantního odůvodnění v maximální možné míře zákonem stanovené sazby. Podhodnoceny naopak jsou dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, ač je zcela zřejmé, že pokud na území ČR pobývá mnoho let manželka žalobce a jejich společné děti, lze si jen zřetelně představit, výraznější zásah, pokud by byl skutečně nucen opustit území ČR. Žalobce pochopitelně nebagatelizuje svoje jednání a je připraven za ně nést odpovídající následky (např. uložení pokuty), nicméně uložení správního vyhoštění (navíc v maximální míře zákonné sazby) považuje za zjištěných skutkových a právních okolností za zcela nepřiměřené a v rozporu s § 174a a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se dovolává čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který každému výslovně zaručuje právo na respektování svého soukromého a rodinného života, bydlení a korespondence. Do výkonu tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní a veřejné bezpečnosti, hospodářského blaha země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce dále poukazuje na Úmluvu o právech dítěte, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 104/1991, v jejíž preambuli se zdůrazňuje oprávněný nárok dětství na zvláštní péči a pomoc. Smluvní strany konstatují, že rodina (základní jednotka společnosti) musí mít nárok na potřebnou ochranu a takovou pomoc, aby mohla beze zbytku plnit svou úlohu ve společnosti, a uznávají, že v zájmu plného a harmonického rozvoje osobnosti musí dítě vyrůstat v rodinném prostředí, v atmosféře štěstí, lásky a porozumění. Podle čl. 9 odst. 1 jsou smluvní státy povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné a v zájmu dítěte. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 – 80 či rozsudek z 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007 – 72, v němž bylo vysloveno, že *„Pokud nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince je absolutní překážkou vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tím spíše musí být posouzen u žádosti o zrušení takového rozhodnutí.“*), z které vyplývá, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života účastníka řízení, je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Zájem ČR na dodržování mezinárodněprávních závazků jednoznačně převažuje nad zájmem na ukončení pobytu žalobce. Žalobce v této souvislosti zmínil také judikaturu Městského soudu v Praze (rozsudky č. j. 10 Ca 139/2007, 10 Ca 138/2007, 7 Ca 81/2007 a 7 Ca 182/2008), z nichž plyne, že je vždy třeba náležitě zjistit soukromý a rodinný život a v případě prokázání funkčního manželství uzavřít, že v takovém případě je správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života cizince. Žalobce se proto domnívá, že v daném případě by měl jednoznačně převážet zájem dítěte a manželky žalobce nad zájmem státu na vycestování žalobce, a to zvláště za situace, kdy žalobce již nemá v zemi původu žádné sociální ani rodinné zázemí a navíc evidentně za dobu svého pobytu, jakýmkoli jiným způsobem než je uvedeno v zahájení řízení o správním vyhoštění, neporušil právní předpisy. Správní vyhoštění by v jeho případě zcela zjevně bylo nepřiměřeným zásahem a to nejenom vzhledem k pevným sociálním a rodinným vazbám, ale především v souvislosti s intenzitou tvrzeného porušení právních předpisů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012). Rozhodnutí je i v rozporu s aplikační prací žalované a tedy v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v právně identické věci bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nejenom zrušeno, ale řízení zastaveno z důvodu nepřiměřeného zásahu do rodinného života cizince. Podle žalobce navíc nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, ačkoli řízení je vedeno více jak 9 měsíců. Poukázal na to, že ve svém vyjádření před vydáním rozhodnutí dne 18. 5. 2012 doložil snahu řešit situaci podáním žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny (žalovaná tuto skutečnost odmítá, přestože

evidentně vyplývá z informačních systémů vedených správním orgánem) a dále v rámci seznámení se s podklady, navrhl, aby správní orgán provedl aktuální výsledek účastníka řízení za účelem zjištění stavu věci podle § 3 správního řádu, v rámci kterého by mimo jiné prezentoval dopady případného správního vyhoštění, které dle žalované absentují, protože je žalobce nevyjádřil. Správní orgán na výše uvedené návrhy vůbec nereagoval, v rozhodnutí je nikterak nezohlednil, ani se k nim nevyjádřil. Identické učinil žalovaný a napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti. Výsledky účastníků řízení byly provedeny před více než půl rokem a správní orgán nemůže vědět, zda nedošlo k takové změně, která by měla významný dopad na posouzení věci, např. výrazné zhoršení zdravotního stavu některého z účastníků řízení atd. Pochybení žalobce spatřuje i v nezákonnosti výroků obou správních rozhodnutí ohledně doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce doslovně opakuje argumentaci uplatněnou v odvolání. Konstatovala, že se v napadeném rozhodnutí s námitkou ohledně dopadu do soukromého a rodinného života řádně zabývala. Skutečnost, že na území pobývají rodinní příslušníci žalobce, byla řádně posouzena a nebyla shledána způsobitou pro nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zásadou přiměřenosti a založeno výlučně na osobním chování žalobce, který dlouhodobě porušoval právní předpisy ČR, když téměř 4 roky pobýval na území ČR vědomě neoprávněně bez víza. Skutečnost, že podal žádost o dlouhodobý pobyt, nemohla zlegalizovat pobyt žalobce na území ČR, neboť podání žádosti přes zastupitelský úřad ČR v domovském státě neopravňuje cizince k pobytu na území ČR. V rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce v minulosti nežádal o udělení víza nebo jiného povolení, které by opravňovalo k legálnímu vstupu a následnému pobytu na území ČR, z čehož vyplývá, že podání žádosti o dlouhodobý pobyt v době neoprávněného pobytu nemůže v uvedeném směru žádným způsobem ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. V rámci rozhodování byla zohledněna kritéria podle § 174 a správní vyhoštění bylo vydáno v souladu se zásadou přiměřenosti ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odmítla tvrzení žalobce, že by činila nedůvodné rozdíly v rozhodování ve věcech skutkově shodných či podobných. V případě uvedeném žalobcem se nejednalo o shodné, popř. podobné případy, neboť se lišily minimálně v délce protiprávního jednání cizince, ve formě uděleného pobytu rodinných příslušníků cizince na území ČR a také ve skutečnosti, že cizinec v době řízení o správním vyhoštění vycestoval z území ČR zpět do Číny. Pokud jde o délku řízení, uvedla žalovaná, že k ochraně účastníků řízení proti nečinnosti správního orgánu slouží postup podle § 80 správního řádu, který však žalobce neuplatnil. K námitce neprovedení výsledků účastníků řízení uvedla, že správním orgánem I. stupně byl stav věci ohledně rodinných vazeb žalobce na území ČR zjištěn dostatečným způsobem, a proto nebylo třeba k potvrzení těchto rodinných vazeb přistoupit k doplnění správního spisu i další výsledky účastníků řízení. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí konstatoval, že se na území ČR zdržuje manželka a děti žalobce, kteří mají uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, tj. správní orgán I. stupně potvrdil žalobcem uváděné skutečnosti ohledně rodinných příslušníků na území ČR, současně však konstatoval, že skutečnost, že na území ČR se zdržuje rodina žalobce, neopravňuje žalobce k pobytu na území ČR po dobu stanovenou rozhodnutím o správním vyhoštění. Odvolací orgán pak dospěl k závěru o nadbytečnosti a ke zjištění stavu věci nepotřebnosti navrhovaného důkazu a proto neshledal postup správního orgánu I. stupně v rozporu se správním řádem. V závěru vyjádření odmítla žalovaná námitku ohledně nezákonnosti výroků rozhodnutí, neboť nebylo shledáno, že by rozhodnutí obsahovala výrok, kterým by byla doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, spojena s vykonatelností rozhodnutí. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl vymezen v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, aby ve výrokové části rozhodnutí o správním

vyhoštění byl stanoven nejenom počátek doby, v níže je cizinec povinen vycestovat z území, ale i počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Počátek běhu této doby je stanoven okamžikem, kdy žalobce pozbude oprávnění pobývat na území ČR, neboť předpokladem pro počátek běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je ztráta oprávnění k pobytu na území ČR, kdy cizinec již nadále nemůže v souladu se zákonem setrvávat na území. Z uvedeného plyne, že pro počátek běhu doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je rozhodující ukončení jeho pobytu, resp. zánik jeho oprávnění k pobytu na území ČR a stanovení doby vycestování z území ČR v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná ze všech výše uvedených důvodů navrhla zamítnutí žaloby.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a rozhodl o jeho zrušení postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení jednání, protože shledal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 24. 11. 2011 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění proto, že na území ČR pobývá bez platného víza či povolení k pobytu. Správní orgán I. stupně provedl výslech žalobce a jeho manželky a opatřil další listinné podklady a následně dne 27. 7. 2012 vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. V odůvodnění uvedl, že posouzením všech zjištěných skutečností bylo nepochybně zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR nelegálně od roku 2007. Z povolení k dlouhodobému pobytu manželky žalobce a jejich dětí na území ČR již z názvu vyplývá, že nejde o trvalý pobyt, který mají rodinní příslušníci žalobce stále v Číně, kam se mohou kdykoli vrátit. Vyhoštěním žalobce tedy nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a nedošlo by ani k rozdělení rodiny, neboť manželka s dětmi by žalobce mohla následovat do země původu. Správní orgán neakceptoval vyjádření zástupce žalobce o tom, že rodina žalobce je plně integrována do ČR. Šetřením v místě bydliště, při kterém nikdo neotevřel, bylo prostřednictvím souseda zjištěno, že se žalobce na uvedené adrese zdržuje s deseti až patnácti občany Číny; žalobce sám ani ostatní s nikým nekomunikují a nikomu neotvírají. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce žije pouze v čínské komunitě bez kontaktu s okolním prostředím a bez znalosti českého jazyka a nesplňuje tak kritérium integrace, jímž je právě znalost českého jazyka. Integrací do společnosti je také uznávání platných zákonů ČR, které ale žalobce již několik let porušuje svým neoprávněným pobytem. Integrovaní nemohou být ani děti, protože na mladšího syna se ještě nevztahuje povinná školní docházka a starší syn navštěvoval základní školu pouze čtyři roky, které nepředstavují dlouhodobou integraci do české společnosti, neboť většinu školní výuky do patnácti let absolvoval v Číně. V případě nedodržování zákonů musí cizinec nést důsledky svého chování. Úmluva o ochraně lidských práv deklaruje právo na respektování rodinného života, současně ale připouští zásah do tohoto práva děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Na základě uvedených skutečností správní orgán konstatoval, že rodinný a soukromý život žalobce nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před porušováním právních předpisů. Žalobce se do současné situace dostal svou vinou, mohl využít dobrovolného návratu, místo toho se snažil pobyt legalizovat žádostí o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy v době, kdy se již zdržoval na území ČR neoprávněně. Pokud hodlá žalobce žít se svou rodinou, má k tomu bezesporu možnost kdekoli v místě, kde budou mít všichni povolen pobyt; jistě tomu nemusí být na území ČR. Správním vyhoštěním nebudou ohroženy ani poškozeny rodinné vazby ani soukromý život žalobce. Při rozhodování byla zohledněna podle § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřenost mezi závažností a druhem protiprávního

jednání žalobce spočívajícím v neoprávněném pobytu, věk žalobce, jeho zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry a společenské a kulturní vazby na území ČR se závěrem, že správní vyhoštění je vždy zásahem do soukromého a rodinného života, ale vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce nejde o zásah nepřiměřený. Při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (3 roky) přihlédl správní orgán ke zjištěným skutečnostem a okolnostem protiprávního jednání žalobce, zejména ke skutečnosti úmyslného porušení právních předpisů, délce neoprávněného pobytu (od 17. 12. 2007 do 24. 11. 2011) a k rodinným poměrům. K vyjádření ze dne 17. 5. 2012 sepsaného zástupcem žalobce správní orgán uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění není vydáno v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je ČR vázána. Skutečnost, že se na území ČR zdržuje rodina, neopravňuje žalobce k pobytu na území ČR. O nucené vycestování dětí žalobce nejde, protože mohou i nadále pobývat na území ČR společně se svoji matkou, která je současně živá. Při vydání rozhodnutí vycházel správní orgán ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2012 vyžádaného podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož plyne, že vycestování žalobce do domovského státu je možné.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná dne 15. 11. 2012 zamítla a jako správné potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť podle názoru žalované postupoval správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí v souladu s příslušnými právními normami, procesně správným způsobem, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán I. stupně veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Správní orgán I. stupně objasnil, na základě jakých úvah a skutečností dospěl ke svému závěru a odůvodnil použití příslušných zákonných ustanovení. K odvolacím námitkám uvedla, že rodinné vazby, jakkoli emocionálně výrazné, neomlouvají ani neanulují předchozí protiprávní jednání. Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území ČR, přičemž zásahem do těchto vazeb by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu. V případě žalobce, který sdílí v ČR společnou domácnost s manželkou, které byl udělen dlouhodobý pobyt, a dvěma syny, zcela jistě zasáhne rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, avšak nejde o nepřiměřený zásah. Návratu žalobce do země původu nebrání jeho věk, ani zdravotní stav. Pokud žalobce měl jakékoli problémy týkající se zhoršení jeho zdravotního stavu, mohl tuto skutečnost uplatnit kdykoli v průběhu správního řízení nebo v rámci svého vyjádření ze dne 17. 5. 2012. Žalobce pobýval na území neoprávněně vědomě nejméně čtyři roky a z informačního systému plyne, že v minulosti nežádal o udělení víza nebo jiného povolení, které by ho opravňovalo k legálnímu pobytu, ačkoli jeho manželka pobývá v ČR legálně již od roku 2006 a jeho starší syn od roku 2008. Žalobce sám vytvořil situaci, kdy nemohl mít žádné legitimní očekávání, že bude moci na území ČR pobývat poté, co byl zajištěn z důvodu několikaletého nelegálního pobytu. Musel si být vědom svého protiprávního jednání, které mu do budoucna znemožňovalo po určitou dobu legální pobyt. Z vyjádření žalobce plyne, že v ČR nepracuje a žije z finančních prostředků manželky. Proto v jeho případě neshledal odvolací orgán existenci pracovního zázemí; žalobce neovládá český jazyk, přičemž tato skutečnost je významnou bariérou pro integraci do společnosti České republiky. U jmenovaného nelze ani předpokládat pevnost vazeb s ČR, neboť po celou dobu nelegálního pobytu žije v komunitě čínských spoluobčanů a legálně nepracoval. V domovské zemi má svou matku, ke které se na dobu stanovenou rozhodnutím o správním vyhoštění může vrátit. Jeho zpětná neintegrace v zemi původu je

existenci zázemí významně ulehčena. Odvolací orgán zopakoval, že pokud chce žalobce i nadále žít se svou rodinou, má k tomu bezesporu možnost kdekoli v místě, kde budou mít všichni povolen pobyt, což nemusí být pouze ČR. V případě návratu do domovské země nelze předpokládat jakékoli závažné problémy. Skutečnost, že manželka a děti mají v ČR povolen dlouhodobý pobyt, není překážkou společného návratu do domovské země, v níž by ve společném životě pokračovali. V rámci posuzování přiměřenosti se odvolací orgán zabýval i tím, zda v daném případě nebude porušen některý z článků Úmluvy o právech dítěte. Žalobce v průběhu řízení nezmínil žádnou vážnou obtížnost, na kterou by on nebo jeho děti narazili v zemi jejich původu. Mladší syn se sice narodil v ČR, ale v současné době je mu pět let a v ČR dosud nenastoupil k základní školní docházce. Starší syn přicestoval do ČR v roce 2008, z čehož vyplývá, že větší část nestrávil v ČR, ale v domovském státě. Odvolací orgán neshledal žádný důvod, proč by měly být v případě žalobce, popřípadě jeho rodinných příslušníků, narušeny vazby k zemi jejich původu, které jsou ostatně všichni státními občany. Naopak neshledal pevné sociální, kulturní a rodinné vazby k ČR. Odvolací orgán respektuje odpovědnost, práva a povinnosti rodičů, stejně jako uznává právo dítěte odděleného od jednoho rodiče nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči. Úmluva o právech dítěte však v žádné části nestanoví, že oba rodiče musí žít spolu v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Žalobce se v řízení nezmínil o jakékoli soukromé vazbě, kterou by bylo třeba zohlednit, proto tuto námitku odmítl jako neopodstatněnou. Odvolací orgán uzavřel, že k zásahu do rodinného života žalobce došlo v souladu se zákonem a v jeho mezích a při respektování principu proporcionality.

Důvody vedoucí ke zrušení rozhodnutí lze shrnout následovně.

Z obsahu správního spisu plyne, že dne 7. 5. 2012 byl zástupce žalobce podle § 36 odst. 1 správního řádu vyzooměn o možnosti navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy ve lhůtě do 17. 5. 2012 a v téže lhůtě se podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobce podle žalobního tvrzení využil dne 18. 5. 2012, kdy správnímu orgánu zaslal své vyjádření, v jehož rámci doložil snahu řešit svůj pobyt na území ČR podáním žádosti o dlouhodobý pobyt. Dále navrhl, aby správní orgán doplnil dokazování provedením aktuálních výsleohů účastníků řízení za účelem řádného zjištění stavu věci podle § 3 správního řádu, při kterých by mohly být prezentovány dopady do rodinného a soukromého života. Navíc poukázal na to, že dosavadní výsleohy byly provedeny více než před půl rokem a správní orgán nemůže vědět, zda v mezidobí nedošlo k takové změně, která by měla významný dopad na věc samu, např. výrazné zhoršení zdravotního stavu.

Uvedená písemnost, tj. vyjádření žalobce před vydáním rozhodnutí s návrhem na doplnění dokazování však podle zjištění soudu netvoří součást správního spisu, ač jeho existenci potvrzuje jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná. Správní orgán I. stupně se o vyjádření zmiňuje v odůvodnění svého rozhodnutí jako o opožděně podaném (dne 21. 5. 2012) a zaujímá k němu, resp. k té jeho části, v níž žalobce uplatňuje výhradu ohledně rozporu správního vyhoštění s mezinárodními závazky, své stanovisko. Žalovaná pak na vyjádření žalobce reaguje na str. 4 odůvodnění svého rozhodnutí, když uvádí, že pokud měl žalobce jakékoli zdravotní problémy, mohl o nich správní orgán informovat v rámci svého vyjádření ze dne 17. 5. 2012.

I přes neúplnost správního spisu, která ztížila soudní přezkum, nepovažoval soud za nezbytné vyzývat žalovanou k předložení tohoto podkladu, neboť s ohledem na výše uvedené reakce obou správních orgánů v odůvodnění jimi vydaných správních rozhodnutí a na

skutečnost, že žalovaná ani ve vyjádření k žalobě nezpochybnila tvrzení žalobce o tom, že před vydáním rozhodnutí zaujal k věci stanovisko a učinil výše uvedený konkrétní návrh na doplnění dokazování, nemá ani soud žádné pochybnosti o tom, že uvedený podklad skutečně existuje a že nebyl do správního spisu založen pouhým administrativním nedopatřením.

Soud však primárně spatřuje porušení zákona v tom, že se správní orgán I. stupně opomněl vypořádat s návrhem žalobce na doplnění dokazování a že žalovaná na odvolací námitku poukazující na toto pochybení správního orgánu I. stupně nereagovala a k návrhům na doplnění dokazování se rovněž adekvátně nevyjádřila.

Soud v této souvislosti připomíná povinnost odvolacího orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích námitek a vypořádat se s nimi (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009 – 70), jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84 a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, podle kterých: *„Nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek až ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). V jiném svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).*

Shora citovaná právní závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně akceptovatelné i na nyní projednávanou věc, neboť z napadeného rozhodnutí žalované je patrné, že se s výše uvedenou odvolací námitkou poukazující na nedostatky ve skutkových zjištěních nevypořádala a učinila tak až ve vyjádření k žalobě, čímž však zjištěný nedostatek již nemohla napravit, neboť k argumentům v něm sneseným, které nebyly obsaženy v napadeném rozhodnutí, se žalobce nemohl vyjádřit, protože je neznal a nebyl s nimi obeznámen.

Z těchto důvodů proto soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Proto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, aniž by musel nařizovat jednání, které žalobce požadoval.

V dalším řízení bude na žalované, aby na základě výše uvedené odvolací námitek posoudila správnost procesního postupu správního orgánu I. stupně v souvislosti s návrhem žalobce na doplnění dokazování v otázce vedení rodinného života a znovu posoudila úplnost skutkových zjištění a zejména správnost úvahy správního orgánu I. stupně o uložení správního vyhoštění, zejména z hlediska důvodnosti, účelnosti a přiměřenosti.

Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v nedostatku důvodů, nezabýval se dalšími žalobními výhradami.

Na základě výše uvedeného tedy krajský soud bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalované a současně jí věc vrátil k dalšímu řízení

(§ 78 odst. 4 s. ř. s.), ve kterém je vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce byl ve věci úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 5.760 Kč. Uvedená částka se skládá z částky 4.200 Kč za dva úkony právní služby po 2.100 Kč poskytnuté právním zástupcem [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“], z částky 600 Kč představující náhradu dvou režijních paušálů a z částky 960 Kč odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, již je zástupce žalobce plátcem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. února 2013

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v.r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová